

ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՐԵՎԱՆԻ

ՄՇԱԿ

Պարբերականը 10 րոպեի է, կես տարվանը 6 րոպե.
Առանձին համարները 5 կոպեկով.
Թիֆլիսում գրվում են խմբագրատան մէջ.
Մեր հասցեն. Тифлис, редакция «Мшакъ».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տ է Լ է Ֆ օ Ն № 253.

Սմարտարութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և առն օրերէն).
Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.
Յայտարարութիւնները համար վճարում են
իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպեկ.
Տ է Լ է Ֆ օ Ն № 253.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲԱՅՎԱԾ Է ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ՄՇԱԿ

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԼՐԱԳՐԻ

(33-րդ ՏԱՐԻ)

ԱՌԱՋԻՎԱՅ 1905 ԹԻՎԱԿԱՆԸ

«ՄՇԱԿ» ԿԸ ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԻ ՆՈՅՆ ՊՐՕԳՐԱՄՈՎ ԵՒ ՆՈՅՆ ՈՒՂՂՈՒԹԵԱՄԲ

ամեն օր, բացի առն օրերէն յաջորդող օրերէն:

ԲԱՅՎԱԾՈՐԴԱԳՐՈՒՄ. «Մշակ» տարեկան գինը 10 րոպեի է, տասն և մէկ ամսականը նոյն.
պէս 10 ր., տասն ամսականը՝ 9 ր., ութ ամսականը՝ 8 ր., հինգ ամսականը՝ 7 ր., չորս ամսականը՝ 6 ր., երեք ամսականը՝ 5 ր., երկու ամսականը՝ 4 ր. և մի ամսականը՝ 3 րոպեի:

ԱՐՏԱՍՏԱՄԱՆԱՆ ԲԱՅՎԱԾՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ. Ամերիկայի բաժանորդները պէտք է
վճարեն տարեկան 6 դոլար. Եւրոպայի բաժանորդները՝ 30 ֆրանկ. Պարսկաստանի
բաժանորդները՝ 10 րոպեի:

«Մշակին» գրվել կարելի է և ՌԲԱԳՐԱՏԱՆԸ. (Բաղարայան և Բաբոնյան փողոցների
անկիւնը):

Կայտարարութեան ուրիշ քաղաքներից «Մշակին» գրվելու համար և առհասարակ նամակներ
և ծրարներ ուղարկելիս, պէտք է դիմել հետևեալ հասցեով. ТИФЛИСЪ, Редакция «МШАКЪ»,
իսկ արտասահմանից՝ ТИФЛИС, Rédaction du journal «MSCHAK».

Յայտարարութիւնները ընդունվում են բոլոր լեզուներով:

Ա Պ Ա Ռ Ի Կ Բ Ա Յ Վ Ա Ն Ո Ր Դ Ա Գ Ր Ո Ւ Թ Ի Ւ Ն Տ Է Ը Ն Գ Ո Ւ Ն Վ Ո Ւ Մ

ԲՈՎԱՆԻԱԿՈՒԹԻՒՆ

Պարսկաստանի հարաւում. — ՆԵՐՔԻՆ ՏԵ-
ՍՈՒԹԻՆ. Օպերային ներկայացում. Նամակ
Պետերգորսկից. Նամակ Օպերային. Նամակ
Սմարտարութեան. Նամակ Սմարտարութեան. Ներ-
քին լուրեր. — ԱՐՏԱՍՏԱՄԱՆԱՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Պատե-
րազմի շուրջ. Նամակ Պարսկաստանից. Արտա-
քին լուրեր. — ՀԵՌԱԳՐՈՒՄ. — ՅԱՏԱՐԱՐՈՒ-
ԹԻՆԵՐ. — ԲԱՅՎԱԾՈՐԴԱԿԱՆ. Սկսում ենք
պաշտպանվել:

ՊԱՐՏԱՍՏԱՄԱՆԱՆ ՀԱՐԱՆՈՒՄ

Եւրոպական մամուլի մէջ թէ և չէ կան
մանրամասն տեղեկութիւններ անգլիա-
կան այն արշաւանքի մասին, որ ներկա-
յում կատարվում է հարաւային Պարս-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՍՍՈՒՄ ԵՒ ՊԱՏԱՍՏԱՄԱՆԱՆ

«Մշակին» շուրջից հաղորդված էր, որ
այնտեղ ստացվել է էլիմիանի Սինդի մի վե-
րին աստիճանի կարեւոր կարգադրութիւնը:
Մեր ամուսնական օրէնքի մէջ աւելանում է
մի նոր կէտ. այսուհետև իւրաքանչիւր ամուս-
նացող երկու սարք պիտի ներկայացնէ հոգե-
ւոր իշխանութեան և բժշկի վկայականը նրա
առողջութեան մասին: Այսուհետև բժշկի պի-
տի որոշէ՝ կարող է այս ինչ մարդը ամուս-
նանալ թէ ոչ: Սինդը յայտնում է, թէ այդ
կարգադրութիւնը առնու է, հիմնվելով Աստա-
րանի առաջնորդ Արիստակէս եպիսկոպոս
Սեդրակեանի յայտարարութեան վրա:

Ես տեղեկացայ, որ Թիֆլիսի կոնսուլատին
էլ ստացել է այդպիսի հրաման: Ուրեմն, Սի-
նդի այդ կարգադրութիւնը չը վարձակաւ է,
ընդհանուր՝ բոլոր հայ հոգեւոր վարչութիւննե-
րի համար:
Դա մի չափազանց կարեւոր, կարելի է ա-
սել՝ համարձակ քայլ է, որ ունի շատ լայն
հասարակական նշանակութիւն: Երկրորդ տարի-
ների ընթացքում էլիմիանը այնքան խոշոր
բեֆօրմ չէ առաջարկել եկեղեցու հօտին: Նոյն
իսկ չհաստատեան հարցին վերաբերող կա-
նոններն էլ չէ կարող համեմատել այս նոր
կարգադրութեան հետ, որովհետև, որքան էլ
նրանք նոյնպէս կենսական նշանակութիւն ու-
նենան, բայց չօգտվում են համեմատաբար նեղ
ու սահմանափակ շրջանների շահերը: Մինչ-

կատարում, բայց լոյս են տեսնում խոր-
հրդածութիւններ և ենթադրութիւններ
անգլիական մերձաւոր և հեռաւոր դի-
տաւորութիւնների մասին այդ երկրի վե-
րաբերութեամբ:

Հեռաւոր դիտաւորութիւնները հետա-
քըրական չեն, որովհետև կասկած չը
կայ, որ Անգլիան շատ կը ցանկանայ
ամբողջ Պարսկաստանը իր ազդեցութեան
տակ դնել և նրանից շինել մի այնպիսի
երկիր, ինչպէս որ Տիրեան է: Եթէ հե-
ռաւոր դիտաւորութիւնների մասին խօ-
սելու լինենք, մենք կարող ենք ասել, որ
Եւրոպական և ուրիշ մեծ պետութիւններ
նոյն ցանկութիւն ունեն թէ Պարսկաս-
տանի և թէ Փոքր Ասիայի վերաբերու-
թեամբ. նոյնը կարող էինք ասել Աւս-
տրիայի մասին բալկանեան թերակղզու

դեռ այս դէպքում հաղարարու մարդիկ են
շահագրգռված: Եկեղեցին դուրս է գալիս ձե-
ւական-վարչական աւանդութիւնների սահմա-
նից, նա լուր հին կանոններ բացատրող
պարզող, ընդարձակող չէ՝ հանդիսանում, այլ
չօգտվում է իր հօտի ամենակենսական շահե-
րը՝ նրա առողջութեան, նրա երջանկութեան
շահերը:

Ես եկեղեցին կատարեալ իրաւունք ունի
այդպէս վարվելու: Զէ որ նա է, որ պիտի
զարման գտնէ օր օրի վրա առեկի չափերով
մեծացող դժբախտ ամուսնութիւնների դէմ:
Զէ որ իր ամուսնուց վարակված դժբախտ
կիներ նրան, այդ եկեղեցուն է դիմում, իրնդ-
րելով ջնջել մշտական վարակում, մշտական
ցաւ ու դժբախտութիւն ներկայացնող ամուս-
նական կապը...

II

Ես ահա ամուսնական արարողութիւնը, որ
այնքան մեծ պարտաւորութիւններ է դնում
երկու կողմերի վրա, որ այնպիսի սերտ և
անխզելի կապերով է կապում երկու մարդ-
կանք մինչև նրանց մահը, — պարտաւորական
է դարձնում և այն, որ այդ զուգահեռները
առողջ մարդիկ լինեն:

Կարելի չը կայ, որ մենք բացատրենք այդ
նորութեան ահագին սոցիալական նշանակու-
թիւնը:

Հարցը նոր չէ, անհնկալութիւն չէ, վա-
ղուց նա դարձել է հասարակական հրատապ,
տանջող հարցերից մէկը: Նա միայն մեզ հա-
մար գոյութիւն չունի: Ներկայ ժամանակ-
ները գիտութիւնը այնքան մեծ նուաճումներ է
արել հիւսնադրութիւնների սոցիալական դերը
պարզաբանելու մէջ, երբ վարակման և ժա-
նանգականութեան օրէնքները այլ ու գաղա-
թիւն չէր կարող ստեղծվում չը նկատելի վա-

վերաբերութեամբ, Եսպոնայի մասին
Չինաստանի վերաբերութեամբ:
Մինչև որ այս կամ այն պետութեան կա-
շողի իրազորել իր հեռաւոր դիտաւո-
րութիւնները, նա կարող է հանդիպել
շատ խոշոր նորմերի և ստիպված լինել
բոլորովին փոխելու իր քաղաքականու-
թեան հեռաւոր նպատակները:

Ուստի աւելի կարեւոր է նախատեսել
այն մերձաւոր դիտաւորութիւնները, որ
ունի այս կամ եւրոպական պետութիւնը
արեւմտեան երկրներին վերաբերութեամբ:
Որքան մինչև այժմ պարզվել է, Անգլիան
ներկայումս ձգտում է ապահովել իր հա-
մար հարաւային Պարսկաստանը այնպիսի
կապով, որ ոչ Ռուսաստանը և ոչ մի
ուրիշ պետութիւն չը շօշափեն անգլիա-
կան շահերը Պարսկաստանի այդ մասում:
Անգլիան ցանկանում է Հնդկաստանի
սահմանները և Փոքր Ասիայի մէջ ունե-
նալ իր տրամադրութեան տակ գտնվող
մի անընդհատ գոտի, որով նա իշխէր
Պարսից ծոցի և Հնդկական ովկիանոսի
հիւսիսային բոլոր ծովափների վրա: Նա
ցանկանում է այդ գոտին իր ձեռքին ու-
նենալ և նրա վերաբերութեամբ բացա-
րիկ արտօնութիւններ վայելել, որպէս
զի նա կարող լինի արգելել ուրիշներին
ճանապարհ բանալու հիւսիսից դէպի հա-
րաւային մեծ ծովերը:

Դժուար կարելի է հաւատալ, որ Անգ-
լիան մերձաւոր նպատակները աւելի հե-
ռուները գնային: Այն էլ, ինչ որ իրե-
ցինք, Անգլիան պէտք է իր համար մեծ
աջողութիւն համարէր, որովհետև Պարս-
կաստանի քաղաքական կամ վերջնականա-
պէս կլանման հարցը դեռ հերթական
հարց չէ դարձել և Պարսկաստանի թէև
Թոյլ, բայց խոնձ և ճարպիկ քաղաքակա-
նութիւնը աշխատում է, որ այդպիսի
հերթական հարց առաջ չը դառնա քաղա-
քական ասպարէզում:

Նիք չեն նրա համար, իւրաքանչիւր հաս-
արկութեան համար տանջուից հարց է դա-
ռնում ի՞նչպէս պաշտպանվել, ի՞նչպէս ազատվել
այլասերումից, մտաւոր և ֆիզիքական կա-
տարեալ անկումից:

Այս, ծանր, օրհասական հարց: Երբ մարդ-
կութիւնն ունի այնպիսի անհաշտ, անհեղի
թշամներ, ինչպէս են թուրքերը, սիֆիլիսը
և այլ վնասեղան հիւսնադրութիւնները, այլո-
հօլաւորութիւնը, իւրաքանչիւր հասարակու-
թիւն, որ անհոգ ու անտարբեր անձնատուր է
լինում այդ դժոխքի պատիժներին, պիտի
մնաս բարով ասէ իր ամբողջ բախտին, իր
ապագային, իր կոչման:

Այսպէս է օրէնքը, անողորմ, սարսափելի օ-
րէնքը: Բայց հեղա է սեփական ձեռքով սե-
փական մահվան դատաւճիւրը ստորագրել:
Հեղա է բաց աչքով, խելքը գլխին քայլել դե-
պի այն անդունդը, ուր վերջնական խորտա-
կում է սպասում բաց բերանով:

Ինքնապաշտպանութեան զգացումները, ինչ-
պէս գիտէք, ստորին, ամենաթոյլ կենդանի-
ների անգամ յատուկ է: Իսկ մարդը, որին
տուած է և խելքը, և գիտութիւն: Միթէ նա
պիտի անձար ու անօգնական մնա ամեն
բայցից սպառնացող վտանգի դիմաց:

Հարցը օրէնք Ժանը, յուսահատական կեր-
պարանք է ընդունում: Գիտութիւնը, բաց ա-
նկողմ ահաւոր ճշմարտութիւններ, ցոյց է
տալիս և փրկութեան միջոցներ — ինչպէս պա-
պանել հասարակական կենսունակութիւնը,
ինչպէս անփաս դարձնել սոցիալական չա-
րիքները, որոնք օր ու վրէժ, անդադար,
կրծում են հասարակութեան հիմքերը:
Այդ միջոցները վրա ստածող հասարակու-
թիւնը չէր կարող ստեղծվում չը նկատելի վա-

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՕՊԵՐԱՅԻՆ ՆԵՐԿԱՅՈՒՄՆԱՆ

Երեքշաբթի, նոյեմբերի 30-ին, Թիֆլիսի
արքունական թատրոնում հանդէս եկաւ երգ-
չուհի օր. Պապայեան վերդիի «Տրափառա»
օպերայում: Թիֆլիսի հասարակութիւնը շատ-
պիւ չը թատրոն ողջունելու իր վաղեմի և
սիրված երգչուհուն: Թատրոնը լիքն էր:

Վերջնաւոր դերը, որ կատարում էր Պապա-
յեան, պարունակում է երգչու առատ և բազ-
մատեսակ ճիւղ. Եւ Լրգչուհին անցիւններում
շատ անգամ է Թիֆլիսում հանդէս եկել այդ
դերում և հաճաք պատճառել հասարակու-
թեան: Անկասկած, հանդիսականներից շատե-
րը զբաղված էին համեմատութիւններով ան-
ցիալի և ներկայի մէջ. Եւ համեմատութիւնը
անպայման նպատաւոր էր ներկայի՝ վերա-
բերութեամբ:

Պապայեանի ձայնը չէ թուրացել և չէ կորց-
րել իր արտօնութիւնը: Նա առաջվայ պէս
մարտ է, բաղադրանքներ և փայփայում է
մարդու լսելը: Նա ստացել է աւելի ձկու-
նութիւն և աւելի ընդունակ է դարձել ար-
տայայտելու նրբութիւններ: Երգչուհու խաղը
մտածված է, չափազանց մշակված և համա-
մատաբար հոգեբանական մոմենտներին:

Երգչուհուն ընդունեց հասարակութիւնը
չեւ ողջունելով և վարձատրվեց բոլոր ծա-
փահարութիւններով ու ծաղիկայ պսակով:

Ընդհանրապէս ամբողջ ներկայացումը չէր
կարելի համարել կատարելապէս գոհացուցիչ:
Այնքանից զեր կերպարող երգչի Սիկաչինսկին
դեռ սկզբում փոքր ինչ բաւարար էր երգում,
իսկ յետոյ վերջերք մի լավան տուն, որով
շատ փաստել իրան: Աւելի գոհացուցիչ էր
Ժանը: Դեր կատարող երգչի Օրբազով:

Մենք ենթադրում ենք, որ այդ ներկայաց-
ման համար նախնական կրկնողութիւն չէ ե-
ղել կամ շատ թերատ, որովհետև երաժշտու-
թիւնը մի քանի տեղերում ուշ էր սկսվում,
կամ երգչին ներդաշնակ չէին գնում երա-
ժշտութեան հետ: Բայց այդ դերակատարները
միապաղաղ մի ամբողջութիւն չէին տալիս
դիտաններին:

Բակման, այլասեռման գործը հովանաւորող
հասարակութիւններից մէկը — ամուսնութիւնը:
Բժշկական գիտութեան խնամքին յանձնված
մի թուրքաւորում, մի սիֆիլիսով լինաւորով
առանձնացնում է, զնվում է այնպիսի պայ-
մաններով, որ նա չը կարողանայ վարա-
կել առողջներին: Իսկ նոյն հիւսնադր, որ չէ
գիտում բժշկին, կարող է առանց որ և է ար-
գելի ամուսնանալ մի առողջ ու անարատ
մարդու հետ և անպատիժ կերպով վարակել
նրան, թունաւորել ոչ միայն նրա ամբողջ
կենսքը, այլ և այն զբախտ սերունդը, որ
այդպիսի ամուսնութեան հետեւում է:

Ահա այս կատարեալ աղատութիւնը, այս
անպատիժ վարակումը հարեւաւոր արտա-
փելի փաստերով ներկայացնում է հասարա-
կութեան համար իր ամբողջ հրէշաւը կեր-
պարանքով: Դա նախ և առաջ մի սոսկալի
անարգարութիւն է: Մենք զարհուրում ենք,
երբ կարող ենք թէ ինչպէս էին հին ազ-
գերը մարդկային զոհեր բերում անգույն, ա-
մեն ինչ լափող Բահադին: Եւ ինչ, Միթէ
մենք ինքներս այժմ ենք ձեռքերով նոյն դո-
հերը չենք տալիս նոյն դատան: Բահադները
ինչպիսի մենք լաւ հնարեց, Բահադը գտնէ
մի անգամից ստանում, ոչնչացնում էր իր
զոհերին իր ստաքացրած որովայնի մէջ: Իսկ
մեր ժամանակակից Բահադները միանգամից
չեն սպանում, նրանց կրակը դժոխքի կրակ-
ների պէս գաղաղալ ու անանցանելի է և նրա
վրա խորովվում են ամբողջ սերունդները...

Մտածում են այդ կրակների մասին բոլոր
ազգերը: Մենք էլ նրանցից մէկը: Մենք էլ
մտածել սկսեցինք:

(Կը շարունակվի)

